

VALTAKUNNALLINEN EVANKELIUMIJUHLA LOHTAJALLA
Kaikki hän suojaansa sulkee – Avajaiset jatkuvat 28.6.2013 klo 19
Valtiovarainministeri Jutta Urpilainen

Hyvät kuulijat, arvoisa juhlayleisö!

Kesä on monelle suomalaiselle aikaa, jolloin voi hiljentyä ja keskittyä miettimään asioita. Arkipäivän asioista voimme nostaa myös katsemme hieman pidemmälle. Kristilliset kesätapahtumat tarjoavat siihen mielestäni myös hyvän mahdollisuuden. Siksi haluankin toivottaa teidät kaikki lämpimästi tervetulleiksi kotikaupunkiini Kokkolaan ja tänne luonnonkauniisiin Lohtajan maisemiin.

Minut on kutsuttu tänne Evankeliumijuhlille valtioneuvoston jäsenenä, joten minulla on ilo tuoda tähän avajaisjuhlaan myös valtiovallan tervehdys. Uskonasioissa valtioneuvoston rooli on ennen kaikkea huolehtia uskonnonvapauden toteutumisesta. Valtiolla on kuitenkin kristillisiin kirkkoihin aivan erityinen yhteys ja suhde. Pidän hyvin luontevana, että tasavallan presidentti, hallitus ja eduskunta kokoontuvat Helsingin tuomiokirkkoon ekumeeniseen jumalanpalvelukseen valtiopäivien avajaisten ja myöskin päättymisen merkeissä. Myös itsenäisyyspäivän ekumeeninen juhlahumalanpalvelus on oivallinen tapa nostaa esiin kansamme enemmistön kristillistä perinnettä, joka elää hyvin vahvana edelleen myös tässä ajassa.

Usko on kuitenkin myös henkilökohtainen asia. Se, mihin kukin ihminen uskoo, määrittää myös ne arvot, joiden mukaan kukin meistä suunnistaa omassa elämässään. Niistä aineksista muodostuu kunkin ihmisen elämäkatsomus ja maailmankatsomus. Tämä perusta on jokaiselle ihmiselle yhtä tarpeellinen kuin kompassi suunnistajalle. Sen varassa voi hakea suuntaa monenlaisessa maastossa. Sen varassa voi myös löytää suojaa myrskyn joukossa ja myrskyn keskellä, niin kuin tämän teidän juhlan teemassa luvataan.

Koti on usein uskon ja arvojen kasvualusta. Vanhemmilla on vastuu luoda lapsille turvallinen kasvuympäristö. Kotona lapsi voi myös oppia käsityksiä oikeasta ja väärästä sekä saada kokemuksia armosta ja anteeksiantamisesta. Iltarukous on perinne, joka luo monen lapsen elämään turvallisuutta, joka kantaa pitkälle aikuisuuteen. Tämä kodin piiri on usein laajempi kuin pelkästään vanhemmat: suku, kummit, naapurit ja seurakunta. Vanhemmat voivat viedä lapsensa päiväkerhoon tutustumaan seurakuntaan, joka aikanaan kutsuu hänet myös rippikouluun. Moni jatkaa isoisena, ja ehkä myös tuomasmessu-aktiivina. Näin on kulkenut myös minun oma polkuni. Kodin usko ja arvot ovat olleet osa sitä perustaa, jonka varassa olen saanut suunnistaa omassa elämässäni.

Arvoilla on myös yhteiskunnallinen ulottuvuutensa. Kristilliset kirkot ovat yhdessä puhuneet oikeudenmukaisuuden, rauhan ja luomakunnan eheyden puolesta. Monet poliittiset liikkeet puhuvat kestävästä kehityksestä, jossa yhdistyvät taloudellinen, sosiaalinen ja ekologinen kestävyys. Pohjoismaissa on puhuttu hyvinvointivaltiosta tai kansankodista. Itse uskon, että meillä kansalaisina on vastuu luoda yhteiskunnasta sellainen kansankoti, jossa oikeusvaltio toimii, ja jossa ihmisoikeudet ja perusturvallisuus toteutuvat jokaiselle sen kansalaiselle. On selvää, että aikojen muuttuessa hyvinvointivaltio tarvitsee uudistamista ja päivittämistä. Me suomalaiset pystymme kuitenkin sopeutumaan ja sopeuttamaan hyvinvointivaltiotamme oikeudenmukaisesti niin,

että kaikki suomalaiset pysyvät veneessä. Minulle on ollut luontevaa toteuttaa tätä tehtävää työväenliikkeessä, joka arvostaa syvästi kirkon lapsi-, diakonia- ja vanhustyötä.

Hyvät ystävät! Lähimmäisvastuumme ylittää myös kansakuntiemme rajat. Olin alkuvuodesta vierailemassa Pietarissa, jossa lastenkodeissa kasvavia orpolapsia autettiin ja he saivat mahdollisuuden tutustua kirkon toimintaan ja opetukseen. Koin, että tuo työ, jota Pietarin seurakunnat tekivät, oli erittäin tärkeää. Siksi olin myös ilahtunut kuullessani, että Evankeliumiyhdistys on tukenut Keniassa AIDS-orpojen perhesijoitustyötä. Hanketta on tuettu myös valtion kehitysyhteistyömäärärahoista. Olen ymmärtänyt myös, että yhteistyökirkkonne Myanmarissa ylläpitää orpokotia ja kahta kasvatuskeskusta, joissa annetaan kouluopetusta sellaisille lapsille, joilla ei ole mahdollisuutta muuten käydä koulua.

Haluankin valtiovallan puolesta kiittää Evankeliumiyhdistystä ja muita kirkon lähetysjärjestöjä, jotka ovat olleet vahvasti mukana kansainvälisen yhteisvastuun toteuttamisessa. Valtio on omalta osaltaan ollut tämän työn tukena. Lähetysjärjestöt ovat olleet valtion kehitysyhteistyörahoituksen piirissä niin kauan, kuin kansalaisjärjestöjen kehitysyhteistyötä on ylipäänsä rahoitettu. Haluan myös kiittää kaikkia niitä teitä vapaaehtoisia, jotka kannattelevat tätä toimintaa niin täällä kotimaassa kuin myös ulkomailla. Valtio on vahvistamassa tukeaan kansalaisyhteiskunnan kehitysyhteistyölle. Valtiovarainministerinä voin todeta, että nykyinen hallitus on lisännyt kansalaisjärjestöjen kehitysyhteistyömäärärahoja noin 108 miljoonaan euroon vuodessa. Kaikista tukea saavista järjestöistä kristilliseltä arvopohjalta toimivien järjestöjen osuus on hieman yli viidenneksen.

Hyvät kuulijat! Yhdysvalloissa presidentti Obaman kampanjassa toimi taannoin Matteus 25 -liike. Sen mukaan usko ja arvot kuuluvat yhteen. Liikkeen pääviesti pohjautui tuttuun Matteuksen evankeliumin 25. luvun tekstiin:

"Minun oli nälkä, mutta te ette antaneet minulle ruokaa. Minun oli jano, mutta te ette antaneet minulle juotavaa. Minä olin koditon, mutta te ette ottaneet minua luoksenne. Minä olin alasti, mutta te ette vaatettaneet minua. Minä olin sairas ja vankilassa, mutta te ette käyneet minua katsomassa."

Tekstin korostama vastuu lähimmäisistä on yhteinen tehtävämme niin lähiyhteisössä, yhteiskunnassa kuin maailmanlaajuisestikin.

Toivotan teille kaikille oikein hyviä ja lämpimiä evankeliumipäiviä täällä Lohtajalla!